

a že třetí osobě přísluší toliko nárok na vyloučení úplaty z konkursní podstaty, po případě na postoupení pohledávky podle § 47 odst. 2 k. ř. Dovolací rekurs není oprávněn. Při rozhodnutí o žádaném odkladu nelze zkoumati, zdali nárok na vyloučení věcí z úpadkové podstaty jest věcně opodstatněn. Z ustanovení § 121 k. ř. plyne, že při soudním prodeji nutno zpravidla obdobně šetřiti předpisů exekučního řádu. Dlužno proto také pouze obdobně při soudním prodeji podle § 121 k. ř. použití důvodů odkladu uvedených v § 42 ex. ř. Konkursní řád nezná žaloby pro nepřipustnost konkursu podle analogie § 37 ex. ř., nýbrž pouze spory o nároky na vyloučení věcí nenáležejících do konkursní podstaty (§§ 7 odst. 2 a 12 k. ř.) a takové spory mohou tvořiti podklad k odložení soudního prodeje obdobný § 42 čís. 5 ex. ř. Ježto fa. Ö. a Sch. již před povolením soudního prodeje E 429/35 podala žalobu na vyloučení rámu u pily z úpadkové podstaty a proti tvrzené jí újmě není námitek, byl jí žádaný odklad prodeje právem povolen.

Čís. 14563.

K výkladu čl. I. čís. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n.

Co do výměry výživného ze zákona je dovolání při souhlasných rozsudcích nižších soudů vyloučeno, ať jde o původní výměru či pozdější změny.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, R I 864/35.)

Žalobce domáhá se žalobou snížení výživného, které má podle pravoplatného rozsudku C... platiti. První soud vyhověl žalobě a snížil rozsudkem výživné. Tento rozsudek byl odvolacím soudem potvrzen. Dovolání žalované první soud odmítl jako nepřipustné s odůvodněním, že jde o vyměření výživného ze zákona. Rekursní soud zrušil toto usnesení prvního soudu a uložil mu, vyhradiv svému usnesení právní moc, nové jednání. Důvody: Zákon čís. 251/34 sb. z. a n. jest mimořádným ustanovením a nutno předpisy tohoto zákona přesně podle znění vykládati a jest extensivní interpretace vyloučena. Podle čl. I čís. 2 není proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu přípustné dovolání, jde-li o výměru výživného ze zákona. Podle slovního znění tohoto ustanovení není dovolání přípustné toliko v případech, kdy bylo uznáno na povinnost platiti výživné a výživné bylo vyměřeno, nezahrnuje však případy, ve kterých nešlo o původní výměru výživného, nýbrž o snížení již vyměřených alimentů. V takovém případě jest dovolání přípustné, i když byl rozsudek prvního soudu rozsudkem odvolacího soudu potvrzen. Nelze také přehlédnouti, že by tím, že nezletilci by byla odňata možnost dovolání, zájmy jeho, jež je povinen chrániti soud podle zákona (§ 21 obč. zák.), utrpěly újmu, což zákonodárce jistě nezamýšlel.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o výklad § 502 odst. 3 čřs. v doslovu čl. I čís. 2 zákona z 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., podle něhož není dovolání přípustné

proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu mimo jiné také tehdy, jde-li o výměnu výživného ze zákona, leč by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. V souzeném případě byl rozsudek prvního soudu rozsudkem odvolacího soudu potvrzen. Rekursní soud zastává názor, že nelze ustanovení zákona vztahovati na případy, v nichž nejde o původní výměru výživného, nýbrž o snížení již vyměřených alimentů. Výklad rekursního soudu neodpovídá ani doslovu ani duchu zmíněného zákonného předpisu. Podle § 6 obč. zák. nesmí býti zákonu při používání dáván jiný smysl, než jaký vychází z vlastního smyslu slov v jejich souvislosti a z jasného úmyslu zákonodávce. Z vlastního doslovu zákona názor hájený rekursním soudem nijak nevyplývá, neboť zákon nerozeznává, zda běží o původní či o pozdější výměru výživného, na př. pro změněné poměry. Úmyslem zákonodávce bylo odlehčiti nejvyššímu soudu mimo jiné i ve věcech výměry (výše) výživného ze zákona, v níž běží spíše o stránku hospodářskou než právní, kterou mohou lépe posouditi nižší soudy než nejvyšší soud. Také tento důvod platí nejen pro původní výměru, nýbrž i pro pozdější změny, ať bylo později výživné zvýšeno nebo sníženo, a ať se tak stalo pořadem práva či v řízení nesporném (čl. I čís. 2 a čl. V čís. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n.). Ani důvod účelnosti, k němuž rekursní soud odkazuje, aby totiž odnětím dovolání k nejvyššímu soudu neutrpěly újmy zájmy nezletilce (§ 21 obč. zák.), není rozhodující, když o výměře výživného rozhodly již souhlasně dva soudy a když odvolací soud může prohlásiti dovolání za přípustné, pokládá-li věc za věc významu zásadního.

Čís. 14564.

Pokračováním v jednání podle § 332 odst. druhého c. ř. s. jest i vydání rozsudku podle § 193 odst. třetího posl. věty c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, Rv I 935/33.)

Proti žalobě na zaplacení kupní ceny dodaných napajedel namítl žalovaný, že žaloba je jednak předčasná, poněvadž jedno napajedlo není dosud namontováno, a jednak bezdůvodná, poněvadž dodaná napajedla jsou vadná a nevyhovují, pro kterýžto případ bylo ujednáno, že je žalobce vezme zpět. *P r o c e s n í s o u d* připustil o vadnosti zboží důkaz znalcem, skončil jednání podle § 193 I. c. ř. s., upustil však od provedení tohoto důkazu, když žalovaný ve lhůtě k tomu mu dané nesložil na znalce zálohu, a vyhověl žalobě. *O d v o l a c í s o u d* potvrdil rozsudek prvního soudu. V otázce uplatňované zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. uvedl v *d ů v o d e c h*: K opodstatnění této zmatečnosti vytyká odvolání, že výzva ke složení zálohy nebyla doručena k vlastním rukám žalovaného a že nebyla přiložena složenka. Takto nemůže býti ustanovení § 477 čís. 4 c. ř. s. vykládáno, neboť vyžaduje, aby straně nezákonným postupem byla odňata možnost před soudem projednávat. Výzva ku složení zálohy byla dle zpátečního lístku doručena Dr. Ř., jehož plná moc ve spisech je vykázána, a odpovídá toto doručení ustanovení § 93